لنډه کيسه

زوی ئې له پوهنتونه فارغ کېدئ، دا ډېره خوشاله وه چي د خپل خاوند لوی ارمان ئې پوره کېږي، ګرده ورځ په همدې فکر کي وه، چي بايد زوی ته يو تحفه ور برابره کړي، ځکه دی ئې يوازنی هغه يتيم زوی دئ، چي ددې (مور) ماسېوا ئې بل هيڅوک نه درلودل، پر دې باندي هره دقيقه يو ساعت او هر ساعت ور باندي يوه ورځ کېده، دا د سهار له اتو بجو انتظار وه.

د غرمې دوولس نيمي بجې وې، چي زوی ئې د کور په دروازه راننوتی، په خندا او په لوړ آواز ئې رېغ وکړئ: مور! زوی دي له پوهنتونه اول نومره فارغ سو.

د څېو څخه د جوړي سوي خوني پرده پورته سوه، د مور ئې پوړنی په غاړه کي او لڅي پښي دده پر خوا چابکه، چابکه را روانه سوه، زوی ئې په غېږ کي ټينګ ونيوئ، خو د مبارکۍ او خوشالۍ پر ځای ئې په ژړا شروع وکړه. زوی ئې ورته وويل: مور ته ولي ژاړې؟ نن خو نده د خوشالۍ ورځ ده، زوی دي له پوهنتونه اول نومره فارغ سوی دئ، خو ته بيا هم سُګلۍ (سلګۍ) وهې؟

مور ئې په ژړه غوني آواز ورته وويل: زويه! ستا پلار دي خدای وبخښي، هر وخت به ئې ما ته ويل، چي پدا زوی بايد تعليم وکړو او زما په رقم را لوی نه سي، چي ګرده ورځ د خان مزدوري وکړي او په اخير کي که د خان خوښه وه، يو څه پيسې ور کوي او که ئې نه وه خوښه نه ئې ور کوي.

په دې خبرو سره ئې د زوی تر سترګو هم اوښکي راغلې، مور ئې څو وار پر مخ مچ کړئ او خوني ته روان سوه،غرمه وه نو دوی هم ډوډۍ وخوړه او زوی ئې کار ته ولاړئ.

ماښام چي له کاره راغلی، نو مور ته ئې وويل، چي څه شي مو پاخه کړي دي؟

مور ئې ورته وويل: نن د خوشالۍ ورځ وه، تا د خپل پلار ارمان ور پوره کړئ، نو هغه يو نيم کلاس وريجي چي د هغه بلي ورځي څخه پاته وې، هغه مي پخې کړي.

ماخستن تر ډوډۍ وروسته [illegible] نن [illegible] پر ګرام ټولګه [illegible] ورته [illegible] او [illegible] مور [illegible] يو غريب [illegible] چي پلار ئې د خانانو د دسيسو ښکار سو، د پوهنځي په [illegible] اول نومره نيږي، ته سر وخت [illegible] کي وايي، چي غريبان بې بخته او [illegible] بخته دي.

Ketabton.com

مور ئې دستي پسې ور غبرګه کړه: کرار کښېنه! دا د بخت خبره نه ده، تا خواري کښلي وې، پر درسونو دي شپې سبا کړي وې، نو خود به اول نومره کېږې.

د شپې چي ئې مور بيده کېدل، نو په دې فکر کي وه، چي زوی ته تحفه په څه شي ور رانيسي؟ د هر شي لوړ نرخ او خپله غريبي به چي ور په ياد سوه، د سترګو څخه به ئې د اوښکو سېل را روان سو، په همدې فکرونو کي بيده سوې وه. سهار چي ئې د زوی سره چای وڅښلې، نو زوی ئې ورته وويل: مور! زه نن لا پوهنتون ته ځم، هلته مي لږ کار لا پاته دئ او ددې خبرو په ويلو سره له خوني ووتئ.

مور ئې له فکرونو، فکرونو وروسته هغه د سپينو زرو والي او امېل را واخيستل، چي خاوند ئې دې ته ور کړي وه او دې د يادګار په ډول ساتل، د ځان سره ئې وويل، چي تر څو به دلته داغسي پراته وي، هغه سي ئې هم بنګړي او انګشترۍ نسته، ولاړه به سم او خرڅ به ئې کړم، چي زوی ته په هغه پيسو يو تحفه را نيسم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بازار ته ولاړه، چې والې او امېل خرڅ کړي، خو هر چا خورا په لږو پيسو ور څخه اخيستل، په اخير کې ئې پر يو چا په يو څه پيسو خرڅ کړه او په پيسو ئې د زوی کمپيوټر ته پلازما (سکرين) را نيول، چې د زوی د کمپيوټر پلازما ئې څو ورځې در مخه خرابه سوې وه، د پلازما سره کور ته راغله او د زوی په انتظار کښېنسته.

زوی ئې هم د پوهنتون په بهانه له کوره راوتلی وو، چې د خپل فراغت په خاطر مور ته يو شی ور رانيسي، نو خپل کمپيوټر ئې بازار ته را وړی وو، تر څو خرڅ ئې کړي، خو پخوانی ډيسک ټاپ کمپيوټر بې له پلازما څخه خورا ارزانه خرڅ سو او ده د کمپيوټر په پيسو مور ته د سپينو زرو بنګړي او انګشتری‌ور رانيول، ځکه مور ئې وختي والې او امېل درلودل، نو په دې بنګړو او انګشتری‌به ئې د زينت د شيانو سيټ پوره سوی وای، دی په خوشالی‌د کور خوا ته را روان وو.

د کور دروازې ته را ننوتی، در مخه تر دې چې دی پر مور ږغ وکړي، مور ئې ور ناره کړه: زويه! راسه د کمپيوټر پلازما مي در را نيول.

زوی چې ئې د مور دا خبره واورېده، بد خونده احساس ئې وکړئ، ځکه ده کمپيوټر خرڅ کړی وو، مور ته ئې وويل: مور! دا دي په کومو پيسو را نيول؟

مور ئې په خوشالی‌دده و خوا ته را وکتل او ورته وې ويل: هغه والې او امېل مي خرڅ کړه او دا پلازما مي په را نيول.

زوی چې ئې دا هم پسې واورېده، تر پخوا لا خوابدی سو او سر ئې کښته واچوئ. د زوی ددې حالت په ليدو سره ئې مور په کښته ږغ ورته وويل: زويه! نه سوه دي خوښه؟ خو داسې ښايسته او غټه پلازما ده.

زوی چې ئې سر کښته اچولی وو، په کرار ږغ ئې ورته را غبرګه کړه: يا، مور خوښه مي سوه، خو ما هغه کمپيوټر خرڅ کړئ او تا ته مې په هغه پيسو بنګړي او انګشتری‌در رانيول، چې تا مخکې يوازې والې او امېل درلودل.

مور چې ئې دا واورېده خورا مايوسه ودرېده، ځکه دې والې او امېل خرڅ کړي وه، د زوی کمپيوټر ته ئې پلازما ور رانيول خو زوی ئې کمپيوټر خرڅ کړی وو، زوی ئې بيا دې ته بنګړي او انګشتری‌ور رانيول، چې د زينت د شيانو سيټ ئې پوره سي، خو مور ئې والې او امېل خرڅ کړي وه، نو مور خپل زوی ټينګ په غېږ کې ونيوئ او په ژړه غوني آواز ئې ورته وويل: زويه! زه خو هر وخت ناکې نه درته وايم، چې غريبان بې بخته او بدبخته وي.

شمس آرين

۲/سرطان/۱۳۹۸

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library